

Een zwart-witte slinger

Deze keer vindt de uitvaart plaats in de provincie. Er zijn maar drie draagsters nodig, want er zullen ook drie familieleden dragen. We hebben geen specifieke kledingwens van Agnes doorgekregen, maar als we elkaar ontmoeten, zien we dat we voornamelijk zwarte kleding hebben aangetrokken. De begraafplaats ligt er nog verlaten bij. Alleen wij drieën zitten op een muurtje. Even later komt de voorloper aangereden, een vriendelijke oudere man. Samen met hem bekijken we de plek waar het graf gegraven is. De man heeft een praktische voorstelling van zaken. Hij heeft dit al zo vaak gedaan. ‘We laten de rouwauto tot vlak bij het graf rijden,’ zegt hij, ‘dat kan hier best. De paden zijn breed. Dan hoeven jullie de kist maar een paar meter te dragen. Geen rijdende baar nodig.’ De baar blijkt in een opslagruimte achter de aula te staan. Het is een eindje lopen en de deur zit op slot. Wij aarzelen. Moet het praktisch zijn? Wij zijn sterk genoeg en kunnen de kist ook heel veel meters dragen. Ik vraag of hij de baar toch naar buiten wil rijden en in de buurt van het graf neer wil zetten. Je weet maar nooit. Verbaasd loopt hij naar de aula om de baar te gaan halen. En inderdaad, als Agnes even later aan komt, dirigeert ze ons en de rijdende baar helemaal naar het hek bij de ingang. Daar gaan wij de rouwstoet opwachten, dus niet vlakbij het graf. Het is niet precies in te schatten hoe laat de familie zal komen want voorafgaand is er een kerkdienst in een dorp verder weg. Maar de zon schijnt en de natuur rondom ons is mooi. De voorloper drentelt wat heen en weer, tussen de aula, het graf en het hek. Als de nabestaanden aangekomen zijn sluiten de drie (klein)zoons zich bij ons aan. Samen schuiven we de kist vanuit de rouwauto op de baar. Ze zijn een beetje gespannen maar het gaat vloeiend. Agnes en de voorloper nemen hun positie voor de baar in.. Wij komen achter hen aan. Als ik eventjes achterom kijk zie ik een lange stoet van mensen rustig achter ons aan lopen. Ze zijn voornamelijk in zwart en wit gekleed. Een zwart-witte slinger tussen de groene bomen. Met ons zessen laten we kist met de overledene langzaam afdalen in het graf. Ongemerkt rijdt de voorloper de baar weer terug naar de opslagruimte. Daarna blijven we, op verzoek van Agnes, bij de familieleden staan. De meeste mensen merken niet dat wij ingehuurd draagsters zijn. Ze hebben ons niet eerder gezien, dat is waar, maar we vallen niet uit de toon. Misschien een buurvrouw, een tante of een verre nicht? Het is net of we er een beetje bij horen.